

Չափաւոր պահեցողութիւնը յարատե-
 ւեց մեր ազնուական դասին մէջ մինչեւ
 Փ դար, ուր հին կամաւոր խստութիւնը
 տակաւ ընդհանրանալով՝ կ'ընդհարէր ա-
 նոր հետ, եւ անգիտարար բամբասել կու
 տար զայն: Ասողիկ կը պատմէ՝ թէ «սո-
 վորութեամբ անկարգութիւն էր... իշխա-
 նաց եւ ազատաց՝ որովայնամոլութեամբ
 ապականել» չորեքշաբաթի, ուրբաթու եւ
 եօթնօրեայ պահքերը, «բաց ի մտոյ՝ կրե-
 դէն կերակրովք». այս էր զայթակեցու-
 ցիչը: Կարուց Աբաս թագաւորը ջանաց
 ուղղել զայդ իւր իսկ օրինակով, հրա-
 ժարելով կթեղէն ու ձկնեղէն ուտեստնե-
 րէ, եւ բաւականանալով «հացիւ եւ բան-
 ջարեղէն մրգօք», ինչ որ կը համարի
 «օրինաւորեալս կանոնիւ» (197): Արդա-
 բեւ այդ շրջանին կը վերնան կթեղէնք
 եւ այլ եւս չեն յիշուիր. այնպէս որ Նա-
 բեկացին կը պայքարէր լոկ «ձկամբ եւ
 գիւնով եւ ձիւրով» լուծելու սովորութեան
 դէմ՝ որ կը տեւէր. եւ որուն կը պատաս-
 խանէին լուծողները՝ թէ «հրաժարեցու-
 ցեալ կերակուր՝ միս է եւ որ ինչ ի մը-
 սոյ», եւ ոչ այլ ինչ (518-9): Խստա-
 պահից իղձերն ապարդիւն մնացին, որով
 աւելի քան դար մը վերջ Տարօնացին
 դեռ կը տեսնէր հնոյն շարունակութիւնը,